

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ

Α Α

Ὁ σκοπός τοῦ Ἱερέα-Πνευματικοῦ στήν Ὁρθοδοξία μας

*Απομαγνητοφωνημένο απόσπασμα ομιλίας
τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου
πού ἔγινε στά πλαίσια τῶν κατηχητικῶν ἀναλύσεων τῆς Β' πρὸς
Τιμόθεον ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, στό χωρίο κεφάλαιο 2,
στίχος 3, στόν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου, Δικηγορικῶν
Γλυφάδας, τήν Πέμπτη 13-03-2014.*

Στόν πρώτο στίχο ἀκούσαμε τίς λέξεις «σύ οὖν, τέκνον μου ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ὅπως ἔχετε καταλάβει στήν ἐρμηνευτική μας προσέγγιση ἢ ἔμφαση σέ μᾶς δίνεται στίς λέξεις, γιατί οἱ λέξεις οἰκοδομοῦν τό νόημα· δέν μπορῶ νά ἀναλύσω τό νόημα, ἄν δέν ξέρω τίς λέξεις· ἀπ' τίς λέξεις, ἀναλύοντας αὐτές, θά ἀναδυθεῖ τό νόημα τῆς περικοπῆς, τό ὅποιο ἀναλύουμε. Τώρα ἐδῶ λέει «σύ οὖν **τέκνον** μου», ἐσύ, λοιπόν, **παιδί μου**, λέει. Βέβαια κατά τά μέτρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τῆς χριστιανικῆς ποιμαντικῆς ζωῆς αὐτό τό τέκνον εἶναι κατανοητό· βέβαια σέ δεδομένα προχριστιανικά αὐτό δέν εἶναι πολύ εὐκολο νά γίνει κατανοητό. Ἀκόμη καί οἱ δάσκαλοι, οἱ φιλοσοφικές σχολές κ.λπ. πού χαν μαθητές δέν φαίνονται νά ἀποκαλοῦν τούς μαθητές τους τέκνον μου· θά ἦταν μαθηταί μου. Οἱ λέξεις δέν εἶναι συνήθεις, ἀλλά αὐτή ἡ λέξη ἀναδύεται μέσα ἀπό τήν ἔννοια τῆς πνευματικῆς πατρότητας, ἢ ὁποία ἀναδεικνύεται στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας καί βλέπετε τέκνον μου τόν λέει ἐνῶ δέν εἶναι φυσικό του τέκνο, δέν εἶχε τέκνα, δέν ἦταν παντρεμένος, ἀλλά ἐπειδή μέσα ἀπό τήν πνευματική ζωή, τό ξέρετε ὅλοι αὐτό, ἀλλά νά σταθῶ λίγο στήν ἀνάλυση, κάποιος ζώντας πνευματικά γεννιέται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Γεννιέται, βρίσκει τόν ἑαυτό του καί πάλι, καθαρίζει τόν ἑαυτό του καί θεωρεῖται ἡ Ἐκκλησία, ἢ ὁποία ἔχει λειτουργήσει σέ αὐτό τό ἔργο τῆς βαθιάς, βαθιάς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, προσέξτε ἀναγέννηση [σημαίνει] εἶναι βαπτισμένος μέν ἀλλά δέν τό εἶχε χρησιμοποιήσει· σοῦ ἔδωσε ἕνα δῶρο καί δέν τό χρησιμοποίησες καί ἔρχεται ἡ ὥρα πού τώρα [θά] τό χρησιμοποίησες. Προσέξτε τόν ὄρο καί τό τονίζω καί τό διαφοροποιῶ ἀπό ὁποιαδήποτε ἔννοια ἀναγεννήσεως, ἢ ὁποία ἀναδύεται στό χῶρο τῆς προτεσταντικῆς θεολογίας καί στό χῶρο μερικῶν ομάδων πεντηκοστιανῶν κ.λπ., πού μιᾶνε γιά μιά ἀναγέννηση ἄλλου τύπου ὅμως. Προσέξτε ἐμεῖς γεννόμεθα μέσα στήν κολυμβήθρα, αὐτή εἶναι ἡ μήτρα μας καί ἐκεῖ μᾶς δίνεται τό μεγάλο δῶρο τοῦ νά ζήσουμε χριστιανικά καί νά λειτουργήσουμε τό ἔργο τοῦ προσωπικοῦ ἁγιασμοῦ μας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι· ἐκεῖ εἶναι ἄλλο πράγμα, ἐκεῖ σοῦ λέει τώρα γεννιέσαι, τώρα πού γνώρισες τό Χριστό· ἤσουνα βαπτισμένος, ἀλλά τώρα πού τόν γνώρισες, μέ τήν πίστη μόνο, γεννιέσαι ἐδῶ εἶναι ἡ διαφοροποίηση γι' αὐτό σοῦ λένε ἔλα νά γεννηθεῖς. Ἄλλο πράγμα τό ἕνα καί ἄλλο τ' ἄλλο· ἄλλο νά ἔχεις ἕνα θησαυρό καί νά μήν τόν χρησιμοποιοῦς καί ἄλλο νά λένε πού τόν εἶχες ἀλλά ἦταν ἄκυρος ἀφοῦ δέν τόν χρησιμοποιοῦσες καί

τώρα θά βρίσκεις μιά καινούργια γέννηση. Είναι λεπτές διαφοροποιήσεις οί όποϊες δημιουργοῦν τρομερές αϊρέσεις.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ ἔννοια τῆς πνευματικῆς πατρότητας ἀνήκει, προσέξτε, στήν Ἐκκλησία· ἡ Ἐκκλησία κάνει ὅλους τούς ἀνθρώπους πού βαπτίζει καί οί όποϊοι εἶναι κοντά Της, τούς κάνει τέκνα Της γιατί ἀκριβῶς γεννιόνται μέσ στήν Ἐκκλησία· γεννήθηκαν στήν κολυμβήθρα καί συνεχίζουν αὐτή τή γέννηση ἄν λειτουργήσουν τά δεδομένα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄρα ἡ ἔννοια τέκνον ἀρμόζει σέ ὅλους τούς πιστούς πού εἶναι κοντά στήν Ἐκκλησία.

Ὅλοι οί ὑπόλοιποι πού λειτουργοῦν αὐτή τή γέννηση εἶναι οί πνευματικοί, πού εἶναι ἱερεῖς, οί όποϊοι δέν εἶναι ἔργο προσωπικό τους, λειτουργοῦν τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. **Οί ἐπίσκοποι, οί πρεσβύτεροι, οί πάντες μέσ στήν Ἐκκλησία λειτουργοῦν τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι κάτι δικό τους, κάτι προσωπικό τους, ἄρα ἡ ἐπίκληση τέκνον μου εἶναι γιατί μετέχει στήν Ἐκκλησία καί μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία ἀποκτοῦμε μιά προσωπική σχέση, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία δίνει αὐτή τή χάρη καί στήν Ἐκκλησία μέσα ὅλα γίνονται καί προσωπικά ταυτόχρονα ἀλλά τό τέκνον μου δέν εἶναι κάτι ἰδιοτελές ἐγώ καί ἐσύ· ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μέσα ζεῖς καί ἐγώ, ἐπειδή εἶμαι διάκονος τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπηρέτης τῆς Ἐκκλησίας, σέ λέω τέκνον μου.**

Βλέπεις, λές ὁ ἀσθενής μου· ὁ γιατρός θά πεῖ ὁ ἀσθενής μου. Ἀσθενής του εἶναι ἀλλά δέν εἶναι δική του ἰατρική, ἔχει μιά ἰατρική, ἡ όποία τοῦ δίνει ὁδηγίες πῶς νά κάνει καλά τόν ἀσθενή· εἶναι ἀσθενής του, βέβαια, εἶναι προσωπική ἡ σχέση, αὐτός καί ἐκεῖνος, ἀλλά δέν τόν γιάτρεψε ἀπλῶς ὁ ἴδιος, τόν γιάτρεψε ἡ ἐπιστήμη τῆς ἰατρικῆς καί αὐτός ὁ γιατρός, ἄν ἦταν σωστός γιατρός, ἤξερε καλά τήν ἐπιστήμη τῆς ἰατρικῆς καί γιάτρεψε κάποιον. Μπορεῖ νά μήν ἔκανε καμιά ἀνακάλυψη ἰατρική, ἀπλῶς ἤξερε καλά τήν ἰατρική· ἄρα προσέξτε διαφοροποιεῖστε αὐτή τήν ἔννοια τοῦ γενικοῦ καί τοῦ προσωπικοῦ καί στήν Ἐκκλησία μέσα ποτέ δέν παύει νά ὑπάρχει τό προσωπικό, [κάποια στιγμή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος], λέει τό εὐαγγέλιόν μου· δέν εἶναι δικό του τό εὐαγγέλιο, ἀλλά αὐτός τό ζεῖ προσωπικά καί αὐτό μεταδίδει. Λέει τό εὐαγγέλιόν μου!

Άρα κρατήστε στην Έκκλησία μέσα, πού ή Έκκλησία κάνει τά πάντα, αλλά δέν καταλύεται τό προσωπικό μέγεθος, δηλαδή εΐμαστε άνθρωποι κι έχουμε πρόσωπο και γνωρίζομαστε, αλλά αυτό δέν λειτουργεί δεσμούς οί όποιοι είναι ανεξάρτητοι από την Έκκλησία δηλαδή αν ήταν οί δεσμοί ανεξάρτητοι από την Έκκλησία, αυτός θά ήταν ένας καθαρός γκουρουδισμός, είναι του γκουρού, είναι αυτή ή έννοια, δέν έχει κάποια ιδεολογία πίσω του. Μπορεί νά έχει μιά γενική θρησκεία, αλλά άσκει δικά του γεγονότα και κάνει τούς ανθρώπους αυτό πού θέλει εκείνος, τό δικό του σύστημα, γι' αυτό και τόν ακολουθούν πιστά. Δέν είναι τό τί λέει ένα δόγμα, [αλλά] τό τί λέει αυτός.

Στην Έκκλησία υπάρχουν ή αλήθεια και τά δόγματα και δέν μπορεί κανένας πνευματικός νά τά καταλύσει αυτά τά μεγέθη, αλλά υπάρχει ή θεολογία, υπάρχει Έκκλησία· άρα στην Έκκλησία μέσα δέν μπορούν νά δεχτούν γκουρού, γιατί κανείς δέν μπορεί νά πει μιά δική του μεθοδολογία, ένω στό χώρο του γκουρουδισμού, επειδή είναι πολυποίκιλες οί ματιές πού κάνει ό καθένας σέ αυτά τά θέματα, ό κάθε γκουρού έχει ένα δικό του κοίταγμα· άρα πρέπει ό κάθε μαθητής του νά ακολουθεί τό δικό του κοίταγμα, άρα πρέπει σέ αυτόν νά υπακούει και [μάλιστα] τυφλά νά υπακούει. **Στην Έκκλησία δέν υπακούμε τυφλά.** Εμείς υπακούμε στην Έκκλησία και όντας μέσα στην Έκκλησία, γιά νά βοηθηθούμε νά ακολουθήσουμε τό δρόμο μας, κάποιος πνευματικός μās βοηθά νά καταλάβουμε τό ευαγγέλιο και πώς ζούμε χριστιανικά, αλλά δέν ακολουθούμε τόν πνευματικό, ούτε τίς διδαχές του. Ακολουθούμε τή διδαχή τής Έκκλησίας, γι' αυτό κανένας πνευματικός δέν μπορεί νά έχει δικές του διδαχές, δέν είναι δυνατό αυτό· λειτουργεί σέ αυτό πού είναι ή Έκκλησία. Δέν μπορεί λοιπόν στην Έκκλησία μέσα νά λειτουργηθούν οί γκουρουδισμοί· γι' αυτό στην Έκκλησία μέσα, εφόσον και αν όλοι οί πνευματικοί τής Έκκλησίας ακολουθούν την ίδια θεολογία, δέν υπάρχει διαφοροποίηση. Δέν υπάρχει διαφοροποίηση, είναι τό ίδιο πράγμα· και γι' αυτό μεταδίδει την ίδια αλήθεια. [Άρα είναι λάθος] όταν ακούμε μερικές φορές πού [λένε ότι] ένας πνευματικός [γι' αυτό τό θέμα] έχει άλλη άποψη. Μπορεί νά υπάρχουν διάφορες απόψεις, ξέρω γώ, γιά μιά παιδαγωγία αλλά γιά χοντρά πράγματα, πράγματα τά όποια άπαγορεύονται από την Έκκλησία, [δέν μπορεί νά υπάρχει διαφοροτική άποψη]. Γιά παράδειγμα δέν μπορεί ένας πνευματικός νά πει σέ κάποιον, σου επιτρέπω νά κλέψεις γιατί πεινās· δέν τό επιτρέπει ή Έκκλησία, μέσα από τούς

κανόνες, μέσα από την Αγία Γραφή δέν μπορεί νά πει «ἐγώ κάνω συγκατάβαση νά κλέψεις» καί [νά κάνει τήν] δική του παιδαγωγία. Τόν ὀδηγεῖ [ἔτσι] στήν ἁμαρτία, δέν μπορεί νά πει τίποτε δικό του, πρέπει νά ἀκολουθήσει τήν Ἐκκλησία. Ἄλλο ἢ ἐφαρμογή ἢ ἡ συγκατάβαση ἢ ἐλαφρά ἢ πιό σκληρότερη ἐφαρμογή, πού εἶναι ἕνα ποίκιλμα, ὅπως γίνεται στήν παιδαγωγία, ἕνα παιδί πού εἶναι πολύ ἄτακτο ἀλλιῶς τοῦ φέρεσαι, ἕνα παιδί πού δέν εἶναι ἄτακτο ἀλλιῶς τοῦ φέρεσαι· ἀλλά ἡ προοπτική εἶναι μία νά κάνεις παιδαγωγία στό παιδί. **Κρατήστε αὐτό τό μέγεθος γιά νά μή νομίζει κανείς πού μέσα στήν Ἐκκλησία υπάρχουν ἀνεξάρτητες νησίδες γκουρού πνευματικῶν πού ἀκολουθοῦν τή δική τους μεθοδολογία.**

Εἶναι Ἐκκλησία καί ὁ δικός σας ἔλεγχος, ἐπειδή μέσα στήν Ἐκκλησία δέν χάνετε τήν προσωπικότητά σας, δέν εἶστε δηλαδή μαθητές ἑνός γκουρού, ἔχετε προσωπικότητα καί συνεχῶς αὐτά τά ὁποῖα ἀκοῦτε, ὅσο μπορείτε τά μελετᾶτε στό νοῦ σας, ἄν ἀρμόζουν μέ τό εὐαγγέλιο· ἄν σοῦ πει λοιπόν πηγαινέ νά κλέψεις, ξέρεις ὅτι εἶναι ἐκτός εὐαγγελίου. Ἐκεῖ δέν κάνεις ὑπακοή, ὅποια αἰτία καί νά σοῦ πει δέν κάνεις καμία ὑπακοή, γιατί σέ ὀδηγεῖ στήν ἁμαρτία. **Ἡ ὑπακοή εἶναι ἄνευ ἁμαρτίας καί αἰρέσεως, ἄρα αὐτή ἡ διπλή ιδιότητα τοῦ ἄνευ ἁμαρτίας καί αἰρέσεως ὀδηγεῖ στήν πλήρη ἐλευθερία τοῦ προσώπου, πού μπορεί νά ἐλέγχει τουλάχιστον ἄνευ ἁμαρτίας καί αἰρέσεως αὐτά τά ὁποῖα ἀκούει ἀπ' τόν πνευματικό του· ἄρα μέ αὐτά τά ἀπλά πού σᾶς λέγω καταλύεται, καταργεῖται δηλαδή ἡ ἔννοια τῆς ιδιωτικότητας τῆς προσωπικῆς σχέσης καί εἶναι ἔννοια ἐκκλησιαστική αὐτή ἡ σχέση, ἀποκτᾶ κάλλος μέσ στήν Ἐκκλησία. Χωρίς νά εἶναι στήν Ἐκκλησία ὁ πνευματικός καί ὁ ἐξομολογούμενος δέν ἔχει κανένα νόημα.** Τότε πραγματικά εἶμαστε γκουρού καί ἕνας ὁ ὁποῖος εἶναι ἀποκομμένος ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἄς ἦταν παλιά πνευματικός, ἄν ἔχει ἀποκοπεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἄν ἔχει ἀποσκιρτήσει, ἄν ἔχει φύγει, ξέρω γώ, ἄν ἔχει καθαιρεθεῖ, δέν ἔχει τή δυνατότητα νά ἔχει πνευματικά παιδιά, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἐπειδή ἐξέπεσε βαθύτατα δέν μπορεί νά καθοδηγήσει. Μπορεῖ νά παραμένει ὅποιος εἶναι μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά δέν μπορεί νά ἐξομολογήσει· βλέπετε εἶναι ἕνα θέμα ἐκκλησιολογικό, γι' αὐτό πολλές φορές μερικοί μέ ρωτᾶνε «μπορῶ νά πάω σέ ἄλλον πνευματικό», φυσικά ἄν δέν εἶναι αἰρετικός καί ἄν δέν διδάσκει ἁμαρτίες γιατί ὄχι δέν ὑπάρχει θέμα· δηλαδή ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία.

Προσέξτε κάτι άλλο, δέν υπάρχουν έκτακτοι πνευματικοί χαρισματοῦχοι. Όλοι οί πνευματικοί, εφόσον έχουν τήν ἄδεια τῆς ἐξομολογήσεως καί τό μυστήριο τῆς ἱεροσύνης, εἶναι χαρισματοῦχοι. Όλοι ἔχουν χαρίσματα μέσα στήν Ἐκκλησία καί τό χάρισμα τῆς ἱεροσύνης, ἄρα ὅλοι εἶναι χαρισματοῦχοι. Ὑπάρχει μιά ἰδιοτροπία στό λαό νά ψάχνει τόν πιό χαρισματοῦχο· δέν εἶναι αὐτή ἱστορία, εφόσον ἔχει τό χάρισμα τοῦ ἐξομολογεῖν καί συγχωρεῖν σημαίνει ὅτι τό μυστήριο τῆς δικῆς μας μετανοίας θά λειτουργηθεῖ μέσα ἀπό τά χέρια αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ, πού δέν τόν κρίνουμε ἐμεῖς σάν χαρισματοῦχο. Δέν ξέρω ποιό λόγο ἔχετε νά μήν τόν κρίνετε σάν χαρισματοῦχο, ἀλλά τό μυστήριο τῆς δικῆς μας μετανοίας, εφόσον ἔχει εὐλογία ἀπό τήν Ἐκκλησία θά λειτουργηθεῖ καί τό μυστήριο, ἄν ἀφορᾷ τήν ἐξομολόγηση, εἶναι μυστήριο τό ὁποῖο εἶναι μετανοίας. Τί σχέση ἔχει; Ἄμεση σχέση· ἕνας ἱερέας πού εἶναι καλός ἢ κακός στά μάτια σας ἢ στά μάτια μας, ἄν κάνει βάπτισμα, τό ἴδιο βάπτισμα κάνει. Ἄλλο ἄν κάνει τό βάπτισμα μέ αἰρετικό τρόπο, ἄν δέν κάνει [γιά παράδειγμα] τριττή κατάδυση, ἢ [κάνει] ἄλλα [δικά του] πράγματα, ἄλλο πράγμα [αὐτό] καί ἄλλο τό ὅτι ὅποιος καί νά ναι ὁ πνευματικός [ιερέας], [αὐτός] εἶναι στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καί ἐπειδή ἔχει τήν ἄδεια ἀπό τήν Ἐκκλησία, λειτουργεῖ τό χάρισμα. Δέν διαφοροποιεῖται λοιπόν. [Συνεπώς εἶναι λάθος ἢ ἔκφραση]: θά πάω νά κάνει τό βάπτισμά μου ἕνας ἱερέας πνευματικός. Τί σημαίνει ἱερέας πνευματικός; Ἡ φράση εἶναι κολασμένη. Ὑπάρχει ἱερέας πού δέν εἶναι πνευματικός ἢ χριστιανός πού δέν εἶναι πνευματικός, πού δέν ἔχει τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ἡ Ἐκκλησία, ἄν δεῖ τέτοιο πράγμα, ἄν δεῖ ὅτι καταστρέφει τούς ἀνθρώπους θά τόν καθαιρέσει ἢ [ἀπλά] δέν θά τοῦ δώσει ἄδεια νά ἐξομολογεῖ καί νά τελεῖ τά μυστήρια.

Προσέξτε αὐτό τό λεπτεπίλεπτο σημεῖο, γιατί ἄν δέν τό καταλάβουμε δημιουργοῦνται τάσεις γκουρουδισμού μέσ στήν Ἐκκλησία καί εἶναι πάρα πολλές αὐτές οἱ ἐπικίνδυνες οἱ τάσεις καί προσέξτε, τό ξαναλέω, ἡ μετάνοια εἶναι δική μας. Πόσο βάθος μετανοίας ἔχουμε, ἔτσι θά συγχωρηθοῦμε καί δέν εἶναι τό θέμα ποιός πνευματικός μᾶς ἐξομολογεῖ· ἄλλο μιά πνευματική συμβουλή ἢ ὄχι, ἀλλά τό κέντρο εἶναι ἡ δική μας μετάνοια. Χωρίς νά ἔχουμε ἐμεῖς μετάνοια καί ὁ καλύτερος, ὁ πιό ἅγιος πνευματικός κατά τά μέτρα τοῦ Θεοῦ, δέν τά ξέρω, νά μᾶς ἐξομολογήσει, δέν ἀλλάζει τίποτε, ἄν ἐμεῖς δέν μετανιώσουμε, δέν ἀλλάζει τίποτε.

Κρατήστε αυτά τὰ μεγέθη γιατί πολύ τό φοβᾶμαι, ἐπειδή οἱ χριστιανοί λίγο ἔχουμε γιά κάποιες ἔτσι σχέσεις καί πολύ τό προσωπικό, τό ἔχουμε πάρα πολύ ἔντονο τό προσωπικό, νά ὑπάρχει προσωπική σχέση, εἶμαι ἐγώ καί ἐσύ, βλέπετε λέει τό εὐαγγέλιό μου ἀλλά τό εὐαγγέλιο εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἰατρική εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἡ μεθοδολογία εἶναι Χριστοῦ, ἡ θεραπευτική εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί ἐμεῖς ἐφαρμόζουμε αὐτό τό εὐαγγέλιο καί αὐτή τή μεθοδολογία, αὐτή τήν πρακτική, γι' αὐτό δέν μπορεῖ κανένας νά πεῖ μιά καινούργια πρακτική πέρα ἀπό αὐτό πού λέει ἡ Ἐκκλησία. Παρακαλῶ κρατήστε το γιατί δημιουργοῦνται παρενέργειες στήν Ἐκκλησία μέσα, οἱ ὁποῖες βαθύτατα μέ στεναχωροῦν καί ἡ σχέση παραμένει προσωπική, ἀλλά δέν μπορεῖ νά γίνει γκουρουδική ἡ σχέση. Σᾶς παρακαλῶ γι' αὐτό στήν προσωπική σας ζωή ἔχετε καί ἐλευθερία γιά πράγματα τὰ ὁποῖα δέν εἶναι ἁμαρτία· ἔχετε ἐλευθερία νά κινηθεῖτε ἀπό δῶ ἢ ἀπό κεῖ, ἡ καθοδήγηση ἔρχεται στό δρόμο πού μπορεῖ νά δημιουργήσει ἁμαρτία, νά ξέρουμε τί θά κάνουμε, μήν πέσουμε σέ παγίδα τοῦ διαβόλου καί ἁμαρτήσουμε, ἀλλά ἡ καθοδήγηση δέν εἶναι σέ καθημερινά πράγματα· ἔχουμε καί μιά δυνατότητα δηλαδή νά σκεφτόμασθε μερικά πράγματα· ἄλλο ἢ συγκατάβαση ἡ ὁποία εἶναι ὅταν ξεπερνᾶμε ἕναν κανόνα, κάνουμε [τότε] συγκατάβαση καί ἄλλο κάτι ἄλλο. Κοιτάξτε τώρα, βλέπετε τό θέμα τῆς νηστείας, παράδειγμα εἶναι αὐτό, πολύ ἀπλό δηλαδή καί δέν εἶναι καίριο, τό φέρνω σάν παράδειγμα ἐπειδή εἶναι ἐπίκαιρο. Ἡ Ἐκκλησία λέει αὐτή εἶναι ἡ νηστεία, τέρμα. Ἄν πρόκειται νά τήν κάνεις δέν χρειάζεται νά ρωτήσεις τίποτα. Μέ ρωτᾶνε «νά κάνω νηστεία;»· μά αὐτό ἐννοεῖται, αὐτό λέει τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἐγώ θά σοῦ πῶ ἂν θά κάνεις νηστεία ἢ ὄχι; Ἄλλο ἂν γιά κάποιους λόγους υγείας κ.λπ. ἢ ἄλλους λόγους δέν μπορούμε, τότε ναί, καθοδηγούμασθε πῶς θά τό κάνουμε. Διαφοροποιεῖστε το, δέν χρειάζεται νά ρωτᾶτε κάτι περὶ τοῦ, ἀφοῦ τό λέει ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐρώτημα νά νηστεύω ἢ ὄχι; Δέν χρειάζεται καθόλου. Ἄν ὅμως πούμε, νά νηστεύουμε παραπάνω ἀπό αὐτό πού λέει ἡ Ἐκκλησία, πρέπει νά πάρουμε ἄδεια. Ἡ ὑπέρβαση ἢ ἡ μείωση ἑνός κανόνος χρειάζεται κάποια ἄδεια, γιατί μπορεῖ νά εἶναι προσωπική καί ἐγωιστική μας ἰδιοτροπία· ἀλλά ἐκεῖνο πού λέει ἡ Ἐκκλησία τό λέει ἡ Ἐκκλησία, τό ξέρουμε, διαβάζοντας ἔχουμε αὐτή τήν ἐλευθερία.

Προσέξτε, κρατήστε ἕνα ἀπλό σχῆμα πού θά σᾶς πῶ τώρα, εἶναι πολύ ἀπλό τό σχῆμα, ἀλλά θά τό καταλάβετε καί μάλιστα τό κάνω σέ μιά συγκριτική

διαφοροποιήσεως τῆς ὀρθοδόξου καί μοναδικῆς Ἐκκλησίας μέ τά μορφώματα τά χριστιανικά τοῦ Βατικανοῦ ἢ τοῦ προτεσταντισμοῦ· ἐμεῖς, κοιτάξτε, ἔχουμε μέσα στήν Ἐκκλησία προσωπική σχέση καί ἔχουμε καί ἕναν πνευματικό, πού σημαίνει κάνουμε ὑπακοή στήν Ἐκκλησία καί διά τοῦ πνευματικοῦ, ἀλλά ταυτόχρονα ἔχουμε μιά ἐλευθερία σκέψεως καί μπορούμε νά ποῦμε ἐγώ θά νηστεύω, δέν χρειάζεται νά πάρουμε ἄδεια ἀπό τόν πνευματικό ἀφοῦ θά νηστεύουμε· ἄρα ὑπάρχει ἡ ἄμεση σχέση μέ τόν Θεό καί ἡ ἄμεση σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Εἶναι διπτό δηλαδή τό σχῆμα, ἡ ἄμεση σχέση μέ τόν Θεό, μέ τήν Ἐκκλησία καί ἄμεση σχέση διά τοῦ πνευματικοῦ καί τά δύο ὑπάρχουν.

Στό χῶρο τῆς βατικανίου σκέψεως ὑπάρχει μόνο τό ἕνα, εἶναι μόνο διά τοῦ πνευματικοῦ, κάθετα. Καταρχήν, δέν ὑπάρχει ἄμεση σχέση μέ τήν Ἐκκλησία καί ἐκεῖ μάλιστα τό θέμα εἶναι πάρα πολύ κορυφαῖο καί κολασμένο, γιατί ἡ σχέση πιά τοῦ κάθε πιστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι σχέση τοῦ πιστοῦ μέ τόν Πάπα. Εἶναι πολύ πιό ἀκραῖο ἐκεῖ πέρα τό ἔγκλημα, ἄρα καταργεῖται αὐτό τό διπολικό σχῆμα, δηλαδή ἐγώ καί ὁ Χριστός, ἐγώ κι ἡ Ἐκκλησία· γιά νά λειτουργήσῃ ἡ ἐλευθερία, μά αὐτή εἶναι ἡ ἐλευθερία. Στό χῶρο λοιπόν τῆς βατικανίου σκέψεως καταργεῖται αὐτή ἡ ἔννοια, γίνεται μονομερῆς καί μάλιστα οὔτε κἄν ὁ πνευματικός μας πού ἔχουμε, ἀλλά μέσα, διά τοῦ Πάπα σωζόμαστε, μονομερῆς σχέση. Στήν ἄλλη μεριά τοῦ προτεσταντισμοῦ, ὑπάρχει πάλι μονομέρεια ἀπ' τή ἄλλη μεριά· ἐγώ καί ὁ Θεός μόνο, τίποτε ἄλλο· γι' αὐτό καί δέν ὑπάρχει πνευματικός. Καταλάβετε αὐτές τίς ἀπλές διαφοροποιήσεις.

Στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κρατοῦμε αὐτό τό σύστημα τῆς βαθιάς σκέψεως. Ἐγώ μέσ στήν Ἐκκλησία εἶμαι, μέσ στήν Ἐκκλησία πάντοτε κάνω αὐτό πού λέει ἡ Ἐκκλησία καί ἐφαρμόζω γιά τή σωτηρία μου αὐτά πού λέει ὁ πνευματικός μου, γιά νά μήν ἀμαρτάνω καί ταυτόχρονα, ὅμως, διατηρῶ τήν προσωπική μου ἐλευθερία νά διαβάζω καί τό εὐαγγέλιο, νά μπορῶ νά τό μελετῶ καί νά λέω τώρα ἔχει νηστεία, θά νηστεύω, δέν χρειάζεται νά ποῦμε μπορῶ νά μήν κλέβω, μά τόσο αὐτονόητο εἶναι· διάβασε τί λέει ἡ Ἐκκλησία μας, μπορῶ νά μήν μοιχεύω; Ἐ, ἀφοῦ τό λέει δέν χρειάζεται, τόσο αὐτονόητο εἶναι.

Πιστεύω νά κρατᾶτε αὐτό τό ἀπλό σχῆμα πού δημιουργεῖ τρομερές παρενέργειες καί ἐφόσον δηλαδή τόσο βαθιά ὑπάρχει αὐτή ἡ διαστροφή καί ἡ

αίρεση μόνο στά δύο σχήματα πού είπα, ξέρω γώ, βατικάνιο σχήμα ή προτεσταντικό, πόσω μάλλον σέ δεκάδες άλλα σχήματα πού δημιουργούν παρενέργειες· καί ή Όρθοδοξία ἔχει αὐτό τό μοναδικό κάλλος, εἶναι ή ἐλευθερία τοῦ προσώπου τό ὁποῖο καταξιώνεται ὅτι ἀκούγοντας τό εὐαγγέλιο μπορεῖς νά ἀλλάξεις. Βλέπετε ἀκόμη καί στήν ἀλλαγὴ μας, στή μετάνοιά μας, γιά πρώτη φορά πού μετανοοῦμε καί δέν ἔχουμε πνευματικό, μᾶς καλεῖ ή χάρις τοῦ Θεοῦ δηλαδή· δέν παίρνουμε ἄδεια νά πᾶμε σέ πνευματικό, ή χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς καλεῖ ἀμέσως καί πᾶμε μετὰ νά συγχωρεθοῦμε καί νά μποῦμε στήν ὑπακοή τῆς Ἐκκλησίας, δέν χρειάζεται κάτι ἄλλο. Καταλάβετε τό σχήμα, λοιπόν, γιά νά ὀλοκληρώσω τή φράση τό τέκνον μου.

Ἄρα μέσ στήν Ἐκκλησία ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδή γεννιόνται μέσ στήν Ἐκκλησία καί συνεχίζουν αὐτή τήν ἀναγέννηση, συνεχίζουν δέν εἶναι πρωτογενῆς μέσ στήν Ἐκκλησία, τούς λέει τέκνον μου καί αὐτή ή λέξη ξεπερνᾷ ἀκόμη καί τή λέξη τέκνον μου τῆς πατρικῆς καί μητρικῆς ιδιότητος· δέν καταργεῖται αὐτή ή λέξη, ἀλίμονο ἀλλά ἀποκτᾷ ἕνα μεγαλύτερο κάλλος, γίνεται μιᾷ πολύ βαθιά πνευματική πατρότης, γιατί πολύ σωστά οἱ γονεῖς διασώζουν καί διατηροῦν τή ζωή μας νά εἶμαστε καλοί ἄνθρωποι, νά σπουδάσουμε, νά μεγαλώσουμε καί μακάρι νά ἔχουν καί ἔννοιες βαθιές πνευματικές, ἀλλά ὑπάρχει καί μιᾷ βαθύτερη πατρότητα πού εἶναι ή πατρότητα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, πού εἶναι μέσ στήν Ἐκκλησία, γιατί ὅλοι εἶμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ, ὑπακούοντας σέ ἕναν πνευματικό πού ἔχουμε καί μέ αὐτόν προσωπική σχέση.

Κρατήστε αὐτό τό σχήμα γιά νά ὀλοκληρώσω ὅσο μπορῶ αὐτό τό πολύ μεγάλο θέμα τοῦ τέκνον μου πού λέει ἐδῶ.

Ἑρώτηση: Εἶπατε ὅτι στήν ἐξομολόγηση δέν μετράει ποιόν πνευματικό θά βρεῖτε, ἀλλά αὐτό πού μετράει εἶναι ή μετάνοια. Γιατί τότε πολλοί ἅγιοι γεροντάδες λένε ὅτι πρέπει νά ψάχνουμε νά βρῖσκουμε προσευχόμενους πνευματικούς, ὥστε τήν ὥρα ἐκείνη τοῦ μυστηρίου νά συμβάλλει ή εὐχή τοῦ πνευματικοῦ στή δική μας μετάνοια;

Ἀπάντηση: Τό μπλέξατε, εἶναι τελείως μπλεγμένη ή σκέψη σας, τελείως μπλεγμένη σκέψη. Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι μυστήριο μετανοίας· ἐμεῖς μιλάμε, [καί]

κανονικά ο πνευματικός σωμαίνει, ακούει και λέμε τις αμαρτίες μας και δηλώνουμε τη βαθιά μετάνοιά μας, την καρδιακή μετάνοιά μας, τό συγκλονισμό μας, ακόμη και μέ δάκρυα και αν μετανιώσουμε μᾶς συγχωρεῖ ὁ Θεός· και μετά υπάρχει το ἄλλο στάδιο, [αὐτό] τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως. Ἄλλο πράγμα εἶναι αὐτό. Ὁ πνευματικός θά ἀκούσει και θά μᾶς διαβάσει μιὰ εὐχή ἐφόσον μετανόησαμε και [ἐκεῖ] ὀλοκληρώθηκε τό μυστήριο. Ἐκεῖ ἔληξε τό μυστήριο· και τό ἄλλο εἶναι μιὰ πορεία πνευματικῆς καθοδηγήσεως, πού δέν εἶναι θέμα μιᾶς στιγμῆς, [ἀλλά θέμα] μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία ὀλόκληρη [μέ ὅ,τι κάνει] καθοδηγεῖ βλέπετε. Γι' αὐτό οἱ πιστοί, βλέπουν κάτι και ρωτοῦν· τί γίνεται ἐδῶ; [Μαθαίνουν] γιά τά προσκυνήματα, γιά τίς γιορτές· μπορεῖ τά πάντα νά μᾶς τά μάθει [σέ μιὰ] στιγμή ὁ πνευματικός, ὅλα στή ζωή μας; Ἐνῶ ἡ ἐξομολόγηση εἶναι μυστήριο μετανοίας. Γι' αὐτό προσέξτε ὅταν προσέρχονται κάποιοι γιά ἐξομολόγηση τούς ρωτάω: θές νά ἐξομολογηθεῖς ἢ νά κουβεντιάσουμε; [Αὐτό] μετράει. Μερικοί δέν ξέρουν γιατί ἦρθαν· αν μου ποῦν [ἦλθαν] γιά ἐξομολόγηση πρέπει νά μιλήσουν αὐτοί, νά μή μιλάω ἐγώ και πρέπει νά μιλήσουν και νά ποῦν τίς αμαρτίες τους και τήν βαθιά μετάνοιά τους. Αὐτή εἶναι ἡ ἐξομολόγηση. Εἶναι ἄλλη, παράλληλη ἱστορία, αὐτή τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως, μήν τά μπλέκετε τά πράγματα.

Ἄρα ἐφόσον, λοιπόν, ἡ δική μας μετάνοια μετράει, ὁ ἱερέας δέν θά διαβάσει μιὰ καλύτερη εὐχή και ὁ χειρότερος ἱερέας νά [εἶναι], αν υπάρχει τέτοιο πράγμα, τήν ἴδια εὐχή διαβάσει, δέν ἀλλάζει τίποτα ἐδῶ. Προσέξτε, αν μᾶς σέ ἕνα κατάστημα μέ φαγητά που ἔχει κι ἕνα γκαρσόνι. Τό γκαρσόνι πῶς θά εἶναι, αν εἶναι ἔτσι, αν εἶναι κακομούτσουνο, αν εἶναι καλό ἢ ἀμαρτωλό γκαρσόνι, τό μενού παραμένει ἴδιο και τό ἴδιο φαγητό θά δώσει, ἔτσι δέν εἶναι; Ἄλλο πράγμα λοιπόν [ἡ ἐξομολόγηση και ἄλλο] ἡ πνευματική καθοδήγηση. Ἄλλο [πράγμα δηλαδή] εἶναι τό γκαρσόνι, [πού δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τό φαγητό] και ἄλλο νά πᾶς στό σέφ γιά νά μάθεις τή συνταγή· ἄλλο πράγμα εἶναι αὐτό, ἔτσι; Διαφοροποιεῖστε τα και μήν τά μπλέκετε. Ἄρα νά ἔχετε μετάνοια, [διότι ἡ ἐξομολόγηση] εἶναι ἡ ἱστορία, τῆς μετανοίας.

Ειδάλλως καταφεύγουμε νά ψάχνουμε νά ἐξομολογηθοῦμε στόν καλύτερο πνευματικό. Ποῦ θά τόν βροῦμε, και πῶς θά τόν κρίνουμε; Μποροῦμε νά κρίνουμε

ποιός είναι ο καλύτερος πνευματικός με τα μάτια μας; Ξέρουμε τί έχει στην καρδιά του, πού τον ξέρουμε; Έπειδή έτσι [νομίζουμε] και τον κρίνουμε; Και αν μᾶς πλανάει, αν [μᾶς] κάνει [καλό] μάρκετινγκ, αν αυτοδιαφημίζεται; Πού τό ξέρουμε πού είναι καλός πνευματικός, πού τον γνωρίζουμε; Ἰσα-ἴσα αν είναι και χαρισματοῦχος ἄνθρωπος, κρύβεται κιόλας· και πολλοί ἅγιοι καταλήγουν να μιλοῦν και να λένε: ἔ, γιατί ἦρθες ἐδῶ πέρα, τί ἦρθες να κάνεις ἐδῶ; Και [μετά ὅσοι πῆγαν να τούς δοῦν] λένε: ἄ, ἐγώ πῆγα να τοῦ μιλήσω και μου εἶπε τί ἦρθες να κάνεις; [Βλέπετε] αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν αυτοδιαφημίζονται· σᾶς παρακαλῶ ἐδῶ ἔχουμε ἄλλα μεγέθη. Να ἔχετε καθαρό μυαλό και να ἔχετε μετάνοια. Αν στην πορεία [ὁ πνευματικός] σᾶς λέει πράγματα τά ὁποῖα είναι ἐκτός παραδόσεώς μας, να πείτε ἐδῶ είναι λάθος αὐτός, [διαφορετικά] πῶς τον κρίνετε τον πνευματικό;

Πόσες φορές [μέ] παίρνουν τηλέφωνο -αὐτά τά ὁποῖα μέ τρελαίνουν- και μου λένε, πάτερ να ἐξομολογηθῶ· λέω, βεβαίως· μου λένε, ἔχετε χάρισμα; Λέω, εἶμαι ἱερέας, ἔχω τή χάρη τῆς ἱεροσύνης· μου λένε, ὄχι αὐτό. Λέω, τί ἄλλο θέλετε; Μου λένε, εἶστε διορατικός; Μά τί μου λέτε; Διορατικός; [Τώρα ἐσεῖς] θά ἔρθετε να ἐξομολογηθεῖτε ἢ θά ἔρθετε να σᾶς πῶ ἐγώ τίς ἁμαρτίες σας κι ἐσεῖς να πείτε ὦ, μου τά εἶπε ὅλα! Ὅχι δέν εἶμαι τίποτε [ἀπ' ὅλα] αὐτά! Εἶμαι μόνο πνευματικός, ὅπως μ' ἔκανε ὁ Χριστός και τίποτε ἄλλο! Τί θά πεῖ διορατικός δηλαδή; [Θέλουμε] να μᾶς πείτε κάτι βαθύτερο· τί βαθύτερο να σᾶς πῶ; Να ἔχετε βαθιά μετάνοια. Πόσες φορές ἀπ' τό τηλέφωνο, πάτερ βγάζετε δαιμόνια; Λέω, δέν ξέρω, αν ἐγώ ἐξομολογῶ κάποιον και μετανιώσει και φύγουν τά δαιμόνια, δέν ξέρω, ἐγώ δέν εἶμαι δαιμονολόγος, δέν θά ἀσχοληθῶ ἐγώ μέ τά δαιμόνια.

Πόσα τέτοια ἐρωτήματα συνεχῶς! Τίποτε, εἶμαι ἕνας ἄπλός πνευματικός· [πού] ἐξομολογῶ, [κι ἐσεῖς παρακαλῶ] ἐλάτε μετανιωμένοι. Τί τον θέλετε τον διορατικό κ.λπ.; Και πού θά βρεῖ ὅλη ἡ Ἑλλάδα τούς καιρίους, [διορατικούς πνευματικούς]; [Πιστεύετε ὅτι] ὅλοι θά βροῦν και θά καταλάβουν τον ἅγιο Πορφύριο; Ἔ, πιστέψτε με, τόσα χρόνια κάθισα μαζί του, δέν κατάλαβα τίποτε πού ἦταν ἅγιος, τόσο πολύ τό ἐκρυβε ὁ ἄνθρωπος. Ἰδέα δέν εἶχα πάρει, και δέν εἶχα πάρει ἰδέα εὐτυχῶς, [γιατί] θά τό εἶχα βάλει στά πόδια! Γιατί αν συναντοῦσα ἕναν πού μου ἔλεγε ὅτι είναι ἅγιος, θά τό ἔβαζα στά πόδια. Θά φοβόμουν να ἔχω ἕναν ἅγιο πνευματικό, τον μπελά μου να βρῶ; Κι [ἐπειδή νόμιζα πῶς δέν ἦταν], ἀκριβῶς

γι' αυτό πῆγα. Ένα άπλό γεροντάκι μου είπαν ότι είναι. Είχα πνευματικό πού είχε άρρωστήσει [καί δέν μπορούσε πιά νά εξομολογεϊ], καί μου λένε πώς ύπάρχει ένα άπλό γεροντάκι: λέω πού; Στήν Πεντέλη· τούς λέω, χαμένος; Χαμένος. Λέω, γνωστός; Άγνωστος μου λένε· καί έτσι πῆγα, στήν Πεντέλη. Ένα άγνωστο γεροντάκι πού δέν πῆρα είδηση τίποτα, καθήμενος όχτώ-έννέα χρόνια μαζί του, δέν πῆρα [είδηση] τίποτε· στό τέλος κάτι μυρίστηκα· άν καταλάβαινα πού είναι διάσημος κ.λπ. θά τό είχα βάλει στά πόδια, πιστέψτε με. Αύτή ήταν ή δική μου εμπειρία, σās τό λέω έτσι πολύ άπλά. Τελικά, ό άνθρωπος ήταν Άγιος καί τώρα άπεδείχθη, αλλά τό κρυβε! **Αυτό δέν είναι τό ώραίο, ε;**

